

Encara es queixen

Ens referiem, no fa gaires dies, parlant de l'ús dels infinitius amb valor temporal (precedits per la preposició en: els vaig veure en arribar) a la capacitat que tenen les expressions temporals per a passar a denotar, a cops insensiblement, altres tipus de relació. És així com una bona colla d'adverbis de temps, com mentre, ja, ara, encara i aviat, a més d'haver originat tota una sèrie de locucions conjuntives (mentre que, ja que, ara bé, encara que, més aviat), són usats ben sovint, alguns d'ells mateixos, amb un clar valor conjuntiu.

En alguns casos d'aplicació el valor temporal, com deïem l'altre dia, resulta gairebé indestruïble d'un cert valor causal o concessiu. Per això hem dit que el pas a l'expressió d'un valor altre que el temporal d'aquests adverbis té lloc, a cops, «insensiblement». És el cas de frases com les següents: Ara s'ha enfadat! (En l'ocasió més poc adequada), Ja plora, aquest! (Per tan poca cosa), Aviat ho has dit, tu! (Sense haver-ho meditat prou). Però resulta especialment interessant d'adonar-se —i de tenir-lo en compte— del valor netament conjuntiu amb què podem usar els adverbis ara i encara en exemples com els següents: No tenia la intenció d'anar-hi; ara, si convé, hi aniré. Jo m'ho miro d'aquesta manera; ara, potser m'equivoco. Hi guanya més que ningú i encara es queixa. Avui encara fa més fred que ahir. Vam comprar una colla de revistes i, encara, un parell de llibres. {

Aquests adverbis han donat encara més joc a l'idioma. Tot plegat sorgeix espontàniament en la llengua parlada. Però en l'expressió escrita no sempre s'aconsegueix de recórrer-hi i hom es val, sovint, d'altres recursos que no hi resulten, certament, preferibles.

ALBERT JANE